

PREEK BIJ DE UITVAART VAN ELISABETH VINCI-BOON

Dierbare familie, op de eerste plaats zoon en dochter Jalina en Federico, kleinkinderen van Liesbeth, u, gezusters Talita, Anna en Carolina, die een hele reis moesten maken om hier te komen, vrienden en collega's van de overledene. We zijn hier verzameld, voor het laatst, rond de stoffelijke resten van een geliefd persoon. Afgelopen zaterdag is zij door de dood uit dit leven weggerukt. Het is nog maar moeilijk voor te stellen, dat de vertrouwde plaats die Liesbeth onder ons in nam nu leeg is geworden. Dit geldt ook heel bijzonder voor hier in de kerk: daar (vooraan op de eerste bank) was haar vaste plek, vele jaren lang, wanneer zij de zondagse Eucharistie bijwoonde. Maar hebben we ooit een 'vaste plek' in dit leven? In de eerste lezing van zojuist hoorden we spreken over de tent van God bij de mensen. Het beeld wijst naar de joodse uittocht uit Egypte en de tocht door de woestijn. Daar was temidden van het volk –op weg naar het beloofde land - de tent van Jahwe, de tent van samenkomst. Het typische van een tent is, dat deze slechts een tijdelijk verblijf geeft. Deze wordt steeds weer opgebroken: je moet verder trekken. Zo gaat het menselijk leven voort als een pelgrimstocht: tent neerhalen en weer opzetten, totdat voor het laatst de tent wordt neergehaald en de tocht zijn bestemming heeft gevonden, zoals nu voor Liesbeth.

Cara famiglia, in primo luogo figlia e figlio Jalina e Federico, nipoti, le sorelle, venute da lontano, amici e colleghe. La morte di Liesbeth lascia un posto vuoto nel cuore di molti, anche qui nella chiesa! Molti anni fu il suo posto fisso, là (nella prima fila), quando partecipò all' Eucaristia domenica mattina. Ma nella vita non abbiamo mai un posto fisso. La vita è un pellegrinaggio. La tenda deve sempre essere smontata e di nuovo alzata fine al momento finale che la tenda per sempre sarà smontata.

Het leven van Liesbeth was wel heel sterk een trektocht. Al in haar vroegste jeugd ging het van de ene plaats naar de andere, het ene land zelfs naar het andere, typisch voor een ambassadeurs gezin: ergens vestigen om dan na enkele jaren weer op te breken. In haar huwelijk was het niet minder maar dan vooral de echtgenoot. Hij trok er heel veel op uit, was vaak lange tijd weg. Alles vanwege zijn wetenschappelijk werk. Liesbeth bleef met het gezin achter. Toch zou ik bij al dat trekken twee vaste punten willen noemen, die haar leven tekenden. Beiden hebben met de aanwezigheid van God te maken in ons leven. Enkele dagen terug in het ochtendgebed van de kerk werd in psalm 95 gebeden: *majesteit en schoonheid gaan voor Hem uit, kracht en schittering vullen zijn heiligdom.* Schoonheid is iets dat God toekomt, maar wij mensen kunnen er als gave, als geschenk aan deelnemen, ervan genieten. Liesbeth ging kunstgeschiedenis studeren in Florence, je kunt zeggen (bij uitstek) de leer van de schoonheid en heel haar leven zal zij over de kunst, over de cultuur, die zij ingedronken had kunnen vertellen aan anderen. Wat dat betreft is Rome natuurlijk een unieke plek om als gids anderen te geleiden naar plekken, gebouwen, kerken en musea, - noem maar op - die vertellen hoe vorige geslachten hun sporen hebben nagelaten, uitgedrukt in kunstzinnigheden, architectuur. Liesbeth – 'een rots van cultuur' – hoorde ik iemand haar noemen., Maar niet alleen anderen begeleidde ze, zelf maakte ze lange tochten naar verre landen om een volk, een cultuur, de schoonheid van de natuur daar te leren kennen, totdat het nog maar moeilijk ging. Was het niet in Nepal, als ik me goed herinner dat ze ernstig ziek werd en in het ziekenhuis belandde? Ons lichaam heeft zijn beperkingen en soms stoot je hard aan tegen die begrensdheid.

La vita è un pellegrinaggio. Nella gioventù già nella famiglia del papa - ambasciatore, da un paese ad altro. Dopo è stato il marito di Liesbeth, che andava spesso lunghi periodi in giro nel mondo. Fu per la scienza. Liesbeth rimaneva in dietro con i figli. Un punto fisso tuttavia nella sua vita da notare: la sua dedizione alla bellezza. Studiò storia dell'arte a Firenze. A Roma, come guida, conduce molti a luoghi di bellezza, musei, delle chiese, l'architettura. Lei stessa visita molti paesi,

vicini e lontani, e delle culture per conoscere la bellezza là, la natura del paese, ancora fino a poco tempo fa.

Een tweede vaste punt zie ik in een bijzonder vermogen van haar, dat zij haar hart kon laten spreken naar velen toe. Iemand noemde dat: haar vermogen tot empathie. Deze ging allereerst uit naar haar eigen directe familie. Maar ging nog veel verder: naar goede vriendinnen en vrienden. Zij nam hen mee in haar autootje om bijeenkomsten te bezoeken, om samen iets moois te beleven. En zelf al niet eens meer zo gezond de laatste tijd vroeg ze toch steeds naar de gezondheid van anderen: daarin wilde ze meelevens, toehoren en goede raad geven. Ik mocht het zelf van haar ondervinden. Haar stem werd de laatste tijd, vanwege een ingreep, fluisterend, waardoor je je oor dichtbij haar moest houden, maar dit gaf wel iets heel vertrouwvols, haast intiems, alsof je hartsgeheimen aan het uitwisselen was. Jezus zegt over zichzelf: wie belast en beladen is, kome tot Mij. Liesbeth had zoiets over zich: je kon bij haar komen met waar je mee zat. Ik denk b.v. aan haar vriendinnencontact met Dolly Benedetti-van Mierlo, met wie ze jarenlang wandelen ging in het park Villa Ada. Samen stonden Dolly en zij hier in de kerk naast elkaar in de voorste rij. Na Dolly's heengaan (2010) vroeg ze ieder jaar bij het jaargetijde weer een H. Mis aan voor haar zielerust: een vriendschapsdaad over dood heen! De zonen van Dolly, en hun gezin, bleef ze zorgvol maar soms ook behoorlijk bezorgd, volgen.

Nu is zij er niet meer. Ik zou haast zeggen: nu staan zij beiden, Dolly en Liesbeth, samen na vele jaren opnieuw naast elkaar 'daarboven' in Gods liefdevolle presentie. De tent is opgerold, de pelgrimstocht door het leven is volbracht. Jezus spreekt, - hoorden we -, bij het Laatste Avondmaal als het over het eeuwig leven gaat, niet over een afbreekbare tent, maar over vaste woningen: *in het huis van mijn Vader zijn vele woningen, ofwel is ruimte voor velen. Ik ga heen om u een plaats te bereiden en ik kom terug om u op te nemen bij mij.* De vaste woning voor altijd is geen stenen gebouw, maar een geestelijk (t)huis, dat gevormd wordt door de liefdevolle band tussen Vader, Schepper, en de Zoon, gestorven en verrezen, in de eenheid van de heilige Geest. Wie dorst heeft kan daar drinken aan de bron van levend water, een bron die nimmer opdroogt.

Un secondo punto fisso da Liesbeth fu suo cuore per gli altri, suoi famigliari in primo luogo, più molti altri. Lei stessa aveva già delle malattie, ma domandò sempre agli altri: come sta? Voleva condividere, dare un consiglio. Io stesso l'ho sperimentato. Il Signore dice: chi è faticato e stanco: venga da Me. Liesbeth in questa maniera stava aperta ad ascoltare l'altra persona e commuoversi delle sue necessità!

Il pellegrinaggio della sua vita ha trovato il suo compimento! Gesù parla della vita eterna non come una tenda da smontare, ma come molti posti nella casa del Padre: io vado a prepararvi un posto. Non si tratta di un' abitazione fissa di pietra, ma una casa spirituale, formata dal legame amorevole fra Padre e Figlio, morto e risorto, nell'unità dello Spirito Santo. Là c'è la fonte dell' acqua della vita, - la fonte da dove tutta la creazione è uscita fuori con le sue bellezze (ma purtroppo spesso anche venute non bellezze!) Colui che ha sete trovi questa fonte che mai asciugherà!